

POSTANOWIENIE

14 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 14 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej M. J.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 29 czerwca 2022 r., I ACa 97/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach

Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 29 czerwca 2022 r. (sygn. akt I ACa 97/22) pełnomocnik powoda M. J. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stwierdzając, że Sąd Apelacyjny w przedmiotowej sprawie w sposób oczywisty naruszył reguły dowodzenia oraz skoncentrował się podczas procesu ustaleń faktycznych na kwestiach, które w ocenie skarżącego w ogóle nie występowały i w efekcie nie mogły być przedmiotem dowodzenia i jednocześnie wpłynąć na finalne rozstrzygnięcie sporu. Okoliczności te, w ocenie skarżącego, zaważyły na tym, że rekomendowana przezeń Sądowi Najwyższemu skarga kasacyjna kwalifikowała się do przyjęcia, jako oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do skonkretyzowanej przez pełnomocnika skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zachodzi ona wówczas, kiedy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie kwalifikowanych uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym i oczywistym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W rezultacie oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). Zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący, wbrew zakazowi wyrażonemu w art. 398³ § 3 k.p.c., dąży

w istocie do zakwestionowania dokonanych przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie ustaleń faktycznych, a ponadto wytyka Sądowi drugiej instancji ich niekompletność, a ponadto naruszenie reguł dowodzenia. Okoliczność ta pozostaje w sprzeczności z zakazem wyrażonym w art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące prawidłowości ustalenia faktów lub oceny dowodów. Należy zdecydowanie podkreślić, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W rezultacie podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). I tak wszelkie zarzuty mające na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego są niedopuszczalne (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2006 r., II UK 152/05, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepubl.). Konfrontując, zatem, zaprezentowane przez stronę skarżącą nader zwięzłe rozważania odnośnie do wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., z ugruntowanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymogami stawianymi przedsądowi kasacyjnemu, należało ostatecznie stwierdzić, że przesłanka ta nie została wykazana.

Wskazać należy również, że nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. nie obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego uwzględniając jego trudną sytuację materialną.

[PG]

[ms]

